

[Svend Auken]

gen har haft måneder til at afklare disse ting – endnu ikke er blevet ordentligt besvaret, f.eks. det vanskelige spørgsmål om, hvad der ligger i begrebet en fast tilknytning til en arbejdsgiver. Dette spørgsmål er ikke besvaret. Oven i dette lægger man nu en uretfærdig og totalt uadministrerbar dispensationsordning.

Dertil har socialdemokratiet sagt: ja men så lad os dog lave en fælles regel for alle. Det kan godt være, det også kan give anledning til dagpengetænkning, så lad os diskutere det, men det er dog i det mindste retfærdigt, og jeg har i virkeligheden forstået, at et bredt flertal i dette ting deler socialdemokratiets opfattelse, at det, der nu er gennemført, er noget makværk, at det ikke duer, og ønsker at tage det af bordet.

Jeg er bange for, at det, man nu gennemfører, kan få den virkning, at arbejdsløsheds-kassernes i forvejen meget vanskelige opgave bliver næsten umulig, og at der derfor opstår stadige konflikter og stadige problemer på dette område, som ikke er til gavn for nogen.

Så er der selvfølgelig enkelte, der vil spørge os efter at have hørt den mildest talt ikke særlig opløftende debat her i dag, hvor vi ser et flertal for vores forslag. Jeg må erkende, at der ikke på nuværende tidspunkt er et flertal. Jeg forstår det sådan, at fremskridts-partiet er enig med os i kritikken af vejrligsbestemmelserne og af dispensationsbestemmelserne, men ikke er enig med os om løsningen. Heri ligger, så vidt jeg kan vurdere situationen, at der ikke er flertal for socialdemokratiets forslag. Der mangler et par stemmer i, at det kan gennemføres, men der er slet ikke noget flertal for regeringens løsning, der er slet ikke noget flertal for dispensationsbestemmelsen, og det vil allerede i morgen under udvalgsarbejdet blive konstateret og, håber jeg, resultere i en opfordring til ministeren om at tage denne dispensationsordning af bordet.

Så er vores problem, det fælles problem, vi har, at der hverken er flertal for regeringens forslag eller for vores forslag: Kunne det så ikke tænkes, at regeringen ville tale med andre end sig selv i den situation? Kunne man ikke forestille sig, at man tog imod Arbejdsløsheds-kassernes Samvirkes opfordring til at forhandle det? Kunne man ikke tænke sig, at regeringen indkaldte hovedorganisationerne for at drøfte det? Kunne man ikke tænke sig, at man blev opmærksom på,

at der var andre partier – ud over dem på regeringsbænkene og det radikale venstre – der gerne ville være med til at klare disse problemer, sådan at vi hurtigt kunne få en afklaring, der kunne give et bredt flertal, som kunne løse problemerne for folk ude i samfundet?

Det er meget godt med alt det partipolitiske drilleri: vil den ene, og vil den anden, og er det politiets, eller er det havnearbejdernes skyld, og alt det dér, som vi har spildt tiden med eller udvekslet synspunkter om i dag; men det, der er det afgørende synspunkt, er selvfølgelig, hvordan vi fjerner usikkerheden og utrygheden hos tusindvis af familier, hos mange virksomheder og i de arbejdsløsheds-kasser, der sidder med arbejdet. Derfor vil socialdemokratiet gå til det udvalgsarbejde, der nu forestår, med det ene ønske at finde en løsning, som er tilfredsstillende, og da må den regering, som jo tilsyneladende i månedsvis har nedlagt arbejdet, være at få i tale.

Jeg vil slutte med at sige til ministeren, at der er et, måske lille problem, som optager sindene meget, og som jeg håber at ministeren i dag kan give et klart svar på. Det er de slagteriarbejdere, der er blevet sendt hjem på grund af arbejdsmangel som følge af mund- og klovsygen.

Den tidligere regering, støttet af et bredt flertal her i folketinget, havde den opfattelse, at de landmænd, som fik deres besætninger slået ned, skulle have fuld erstatning, og der er også udbetalt ganske store beløb, hvad jeg synes er helt rimeligt, for at holde disse familier skadesløse.

Bør en tilsvarende generøsitet ikke præge vores holdning til de slagteriarbejdere, der nu sendes hjem, og som jo er helt uden egen skyld, ligesom man heller ikke kan laste branchen for det? Man kan vel dårligt kalde mund- og klovsygeepidemien på Fyn et eksempel på dagpengetænkning i samfundet; det kan man vel selv ikke fra den nuværende regeringskonstellations side hævde. Kunne vi i hvert fald ikke få det ud af denne debat, at vi giver et håndslag på, dels at man under udvalgsarbejdet er indstillet på at finde en ordentlig løsning på problemerne, dels at man samtidig er parat til umiddelbart at klare de vanskeligheder, der er opstået for de slagteriarbejdere, der uden egen skyld er ble-